

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4846/2022
02.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Бранислава Босиљковића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против тужене Општине Штрпце, коју заступа привремени орган Општине Штрпце, чији је пуномоћник Драган Вељковић, адвокат из ..., ради исплате разлике зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3874/2022 од 07.09.2022. године, у седници већа одржаној дана 02.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3874/2022 од 07.09.2022. године, као изузетно дозвољеној.

УСВАЈА СЕ ревизија тужиоца, па се **УКИДАЈУ** пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 3874/2022 од 07.09.2022. године и пресуда Основног суда у Лесковцу П1 235/2020 од 21.04.2022. године у другом, трећем и петом ставу изреке, у одбијајућем делу за тужбени захтев којим је тражена накнада штете у висини разлике између минималне зараде и исплаћене зараде за период од маја 2017. године закључно са октобром 2019. године, са законском затезном каматом и у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка према Закључку Владе РС 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године за период од маја 2017. године закључно са октобром 2019. године са законском затезном каматом, као и у погледу одлуке о трошковима парничног поступка, и у том делу предмет се враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 235/2020 од 21.04.2022. године, првим ставом изреке, одбијен је као неоснован приговор стварне ненадлежности Основног суда у Лесковцу за поступање у предмету П1 235/2020, истакнут од стране законског заступника тужене. Другим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да суд обавезе тужену да на име накнаде штете у висини разлике између минималне зараде и исплаћене зараде за временски период од 01.04.2017. године до 31.12.2019. године тужиоцу исплати износ од 58.202,72 динара, са појединачно означеним износима и са законском затезном каматом од њихове месечне доспелости до исплате. Трећим ставом изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да суд обавезе тужену да на име накнаде штете у висини разлике у додатку на зараду у складу са Закључком Владе Републике Србије 05 бр. 120-335/2007-

14 од 25.12.2008. године, између додатка на зараду у складу са наведеним Закључком обрачунаог на зараду у висини минималне зараде и исплаћеног додатка на зараду у складу са наведеним Закључком, за временски период од 01.04.2017. године до 31.12.2019. године исплати износ од 27.138,27 динара, са појединачно означеним износима и законском затезном каматом од њихове месечне доспелости до исплате. Четвртим ставом изреке утврђено је да је тужба повучена у делу којим је тражено да суд обавезе тужену на исплату накнаде штете због неисплаћених трошкова за долазак и одлазак са рада за временски период од 01.01.2016. године до 01.01.2020. године. Петим ставом изреке обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати новчани износ од 27.950,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3874/2022 од 07.09.2022. године, првим ставом изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лесковцу П1 235/2020 од 21.04.2022. године у другом, трећем и петом ставу изреке. Другим ставом изреке одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се сходно члану 404. ЗПП иста размотри као изузетно дозвољена.

Врховни касациони суд је применом члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11..18/20), испитао разлоге ревизије којима се указује на другачије правноснажне пресуде у истој чињенично-правној ситуацији, па је закључио да је ревизија тужиоца дозвољена као посебна ради уједначавања судске праксе.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. ЗПП, суд налази да тужиочева ревизија основана, јер је правноснажном пресудом одбијен тужбени захтев за накнаду штете на име разлике између минималне исплате зараде тужиоцу за период од 01.04.2017. године до 31.12.2019. године, са законском затезном каматом и на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка према Закључку Владе РС 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, за исти период, са законском затезном каматом, јер је због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Према садржини побијане пресуде, нижестепени судови су закључили да је тужбени захтев за накнаду материјалне штете у висини разлике између минималне зараде и исплаћене зараде, као и у висини разлике између припадајућег и исплаћеног увећања зараде према наведеном Закључку Владе РС неоснован, јер је у спорном периоду тужиоцу зарада исплаћена у већем износу од минималне зараде.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је на радном месту ... са звањем референта и са утврђеним коефицијентом 1,890 разврстан у XIII платну групу. Налазом и мишљењем вештака економско-финансијске струке, у првој варијанти налаза утврђено је да је исплаћена основна зарада увећана по основу минулог рада мања од законом прописане минималне зараде увећане по основу минулог рада, па је исплаћивани додаток на зараду према Закључку Владе РС мањи у односу на исти додаток обрачунат на зараду у висини минималне зараде. Према другој варијанти, укупно исплаћена зарада тужиоца обрачуната на основу решења тужене која у себи садржи основну зараду, увећање по основу минулог рада и припадајућег додатка на

основу Закључка Владе Републике Србије од 25.12.2008. године исплаћена је у већем износу од минималне зараде за укупан новчани износ од 340.463,24 динара.

На основу тако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да је тужбени захтев неоснован, јер је тужиоцу у спорном периоду зарада исплаћивана у већим износима од минималне зараде. Аргументујући своје становиште нижестепени судови су применили одредбу члана 104. став 1, члана 105. став 1, члана 107. став 1, члана 111. и члана 112. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05... 75/14) на одредбе члана 5. и 6. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе („Службени гласник РС“, бр. 113/17... 86/19), Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе („Службени гласник РС“, бр. 21/16... 95/18) – чланови 27. и 29. Према разлозима датим од стране првостепеног суда, које је другостепени суд прихватио као правилне, увећање по основу тзв. „косовског додатка“, прописано Закључком Владе РС 05 бр. 120-335/2007-4 од 25.12.2008. године, заједно са основном зарадом и увећањем по основу минулог рада, чини укупно исплаћену зараду тужиоцу у спорном периоду, па како је тако укупно исплаћена зарада већа од прописане минималне зараде са увећањем на име минулог рада и у сваком појединачном месечном износу, тужбени захтев је неоснован.

Нижестепени судови су погрешно применили материјално право на које се у својим пресудама позивају.

Према одредби члана 5. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе, основна плата службеника и намештеника одређује се множењем основице са коефицијентом. Службеник и намештеник остварују право на исплату минималне зараде обрачунату у складу са општим прописима о раду. Према одредби члана 111. Закона о раду запослени има право на минималну зараду за стандардни учинак и време проведено на раду. Минимална зарада се одређује на основу минималне цене рада утврђене у складу са тим законом, времена проведеног на раду и пореза и доприноса који се плаћају из зараде. Послодавац је дужан да минималну зараду исплати запосленом у висини која се одређује на основу Одлуке о минималној цени рада важећој за месец у коме се врши исплата. Запослени који прима минималну зараду има право на увећану зараду из члана 108. истог Закона, на накнаду трошкова и других примања која се сматрају зарадом у складу са законом. Основица за обрачун увећане зараде је минимална зарада запосленог. Према члану 112. Закона о раду минимална цена рада утврђује се одлуком Социјално-економског савета основаног за територију Републике Србије. Према томе, у ситуацији када је утврђено да постоји разлика између зараде исплаћене тужиоцу и минималне зараде у висини минималне цене рада у периоду на који се односи тужбени захтев, произлази да је зарада тужиоцу исплаћена супротно одредби члана 111. Закона о раду.

Закључком Владе Републике Србије 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, за запослене који живе и раде на територији Косова и Метохије почев од јануара 2009. године накнада плата, односно зарада коју примају, обрачунава се и исплаћује се процентом увећања од 50%. Како се према одредби члана 111. Закона о раду за основицу за обрачун увећане зараде узима минимална зарада запосленог, то се и за примену Закључка Владе РС о проценту увећања плате, односно зараде запосленог у органима на територији Аутономне покрајине Косово и Метохија проценат за

увећање обрачунава на минималну зараду запосленог. Како првостепеном и другостепеном одлуком на основу утврђеног чињеничног стања то није учињено, погрешно примењено материјално право довело је до непотпуно утврђеног чињеничног стања. У складу са датом правном аргументацијом, сходно члану 416. став 2. ЗПП, нижестепене пресуде су укинуте и предмет је враћен првостепеном суду на поновно суђење. Након што у поновљеном поступку отклоне пропусте на које је указано ревизијском одлуком, нижестепени судови ће правилном применом материјалног права донети на закону засновану одлуку о тужбеном захтеву и одлуку о трошковима парничног поступка, укинуту сходно члану 165. став 3. ЗПП и исте ће целовито образложити сходно члану 355. став 5. ЗПП.

Председник већа-судија
Марина Милановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић